

שמחויבת היא בפריה ורביה, ולפיכך טענתה שרוצה היא בבנים טענה היא, וחייב לגרשה וליתן לה כתובה.

ומוכח שסבר רבי יוחנן שהלכה כרבי יוחנן בן ברוקה שגם האשה מצווה על פריה ורביה.

ודחינן: **דילמא** בתובעת האשה שיוציאנה היות והיא באה מחמת טענה שזקוקה היא לבנים [כדמפרש ואזיל].

וכיון שמחמת טענה היא באה, צריך להוציאה וליתן לה כתובה, ולעולם סבר רבי יוחנן שאין הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה.

כי החיא [כמו אותה אשה] דלא היו לה בנים. **ואתאי לקמיה** [באה לפני] **דרבי אמרי**. **אמרה ליה: הב לי כתובה**, פסוק לי שעל בעלי לתת לי כתובה.

אמר לה רבי אמרי: זיל, לא מיפקדת! לכי, כי לא נצטוית על פריה ורביה. ואם רצונך שיגרשך, אין לך כתובה.

אמרה ליה אותה אשה לרבי אמרי: **מסיבו דילה**,⁽¹⁴⁾ כאשר תהיה [אהיה] סבתא זקינה — **מאי תיהוי עלה דהך איתתא!**

אמרה על עצמה, בלשון כאילו אומרת על אשה אחרת: כשתזדקן אותה אשה — מה יהא עליה? וכי מי יסעדנה, אם לא ילדיה?!

אמר רבי אמרי: כי הא, כגון מקרה זה, שהיא באה מחמת טענה — **ודאי כפינן!** ודאי אנו כופים את הבעל לגרשה ולתת לה כתובה.

החיא אשה שלא היו לה בנים **דאתאי לקמיה דרב נחמן**, והיתה תובעת את בעלה שיגרשנה ויתן לה כתובה.

אמר לה רב נחמן: את לא מיפקדת אפריה ורביה, ואם רוצה את לצאת ממנו, אין לך כתובה.

אמרה ליה אותה אשה לרב נחמן: וכי לא בעיא הך איתתא,⁽¹⁵⁾ חוטרא לידה ומרה לקבורה [וכי אינה צריכה אותה אשה עץ

וראה גם לשון רש"י בד"ה לא מפקדת. והרמב"ן שם כתב עוד מכח קושיא זו, לפרש בדרך אפשר את הגמרא דלעיל בדרך אחרת [וכפי שנתבאר בהערה שם], ולעולם אף אם היא זו שלא זכתה להיבנות ממנו, הרי זה חייב ליתן כתובה.

14. אמרה בלשון נסתר על עצמה, כאדם שתולה קללתו באחרים.

15. אמרה בלשון נסתר על עצמה כאדם שתולה קללתו באחרים.

ילדה יוציא ויתן כתובה, שמא לא זכה ליבנות הימנה; ותירצה הגמרא: הואיל והיא לא נצוותה בפריה ורביה ודאי שאין הסיבה ממנה. אבל לסברת הגמרא כאן, שמחויבת היא בפריה ורביה, יאמר לה הבעל: שמא את הגורמת?!

ותיצרו התוספות: הכא מיירי בידוע שהוא עקר. והרמב"ן כתב [לעיל סד א ד"ה שמא]: הכא בדאמרה "מיניה" ודאי, שאינו יורה כחץ, או שהוא זקן שאינו ראוי לבנים.

אלא שנשאר בקושיא, למה אמרה הגמרא: "כתובה מאי עבידתה", ולא הקשתה: למה חייב הוא להוציאה, אם אינה מצווה בפריה ורביה; וראה בערוך לנר מה שכתב ליישב קושייתם,